

Sygn. akt Ca 197/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu I Wydział Cywilny

w składzie następującym

Przewodniczący: SSO Iwona Podwójniak

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2015 roku w Sieradzu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa eastDebt Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko J. D.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łasku z dnia 16 marca 2015 roku

sygn. akt I C 709/14 „upr.”

1. oddala apelację,
2. nie obciąża pozwanego obowiązkiem zwrotu powodowi kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I Ca 197/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 16 marca 2015 roku Sąd Rejonowy w Łasku zasądził od pozwanego J. D. na rzecz powoda easyDEBT Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. kwotę 3 182,09 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 13 lutego 2014 roku do dnia zapłaty (pkt 1) i nie obciążył go kosztami procesu (pkt 2) oraz nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności (pkt 3).

Rozstrzygnięcie zapadło po następujących ustaleniach i wnioskach.

W dniu 15 lipca 2008 roku pozwany zawarł z (...) Bank SA w K. umowę pożyczki gotówkowej.

W dniu 29 października 2013 roku powód nabył od (...) Bank SA w W. wierzytelność wobec dłużnika J. D..

Na dzień 13 lutego 2014 roku wysokość zadłużenia wynosiła 3 182,09 zł.

Na rozprawie dniu 16 marca 2015 roku pozwany uznał powództwo w całości i wniósł o rozłożenie świadczenia na raty.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że powództwo jest zasadne całości.

Przywołał przepis art. 213 § 2 kpc, że sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że jest ono sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Uznanie jest aktem dyspozycyjności materialnej pozwanego, który za zasadne uznaje zarówno roszczenie jak i przyznaje uzasadniające je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne, a w konsekwencji godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego żądanie pozwu.

Następstwem skutecznego uznania powództwa jest wydanie wyroku uwzględniającego żądanie pozwu bez przeprowadzenia postępowania dowodowego.

Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie.

Pozwany uznał powództwo, a w toku przesłuchania przyznał okoliczności przytoczone w pozwie. Nie ma podstaw dla stwierdzenia, że uznanie jest sprzeczne w prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Dlatego Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną kwotę z odsetkami.

Sąd wskazał, że nie znalazł podstaw do rozłożenia na raty zasądzzonego świadczenia.

Ochrona jaką zapewnia pozwanemu przepis art. 320 kpc nie może być stawiana ponad ochronę wierzyciela.

Rozłożenie na raty jest możliwe tylko „w szczególnie uzasadnionych wypadkach”. Taka sytuacja zachodzi gdy spełnienie świadczenia niezwłocznie lub jednorazowe byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby na niepowetowane szkody.

W niniejszej sprawie nie ma podstaw do przyjęcia, że pozwany będzie w stanie spełnić świadczenie, a jedynie wymaga pomocy poprzez rozłożenie na raty – ma rentę około 620 zł i dochód z prac dorywczych 200-300 zł oraz jeszcze inne zobowiązania. Nie dokonał w toku procesu żadnej wpłaty na poczet zadłużenia, jego twierdzenia o woli spłaty pozostają gołosłowne.

Biorąc pod uwagę, że pozwany uznał powództwo oraz znajduje się w trudnej sytuacji majątkowej i życiowej, sąd na zasadzie art. 102 kpc nie obciążył go kosztami procesu.

Podstawą nadania wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności jest przepis art. 333 § 1 pkt 2 kpc.

Apelację złożył pozwany. Zaskarżył wyrok w całości i zarzucił mu „błędy w ustaleniach faktycznych”. Wniósł o zmianę wyroku.

Wskazał, że sąd błędnie ustalił fakty, z góry zakładając, że „nie rokuje finansowo i nie zgodził się na moje stwierdzenie, które kierowałem w pozwie”.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o odrzucenie apelacji ewentualnie o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej na koszt pozwanego.

Wskazał, że pozwany nie złożył żadnego wniosku apelacyjnego, o którym mowa w art. 368 § 1 pkt 5 kpc, dlatego apelacja winna być odrzucona.

Sąd Okręgowy zważył:

W pierwszym rzędzie – wbrew stanowisku wyrażonemu w odpowiedzi na apelację – stwierdzić należy, że nie ma podstaw dla odrzucenia środka zaskarżenia wniesionego przez pozwanego. Apelacja zawiera wniosek, o którym mowa w art. 368 § 1 pkt 5 kpc – o zmianę zaskarżonego orzeczenia.

Treść apelacji pozwanego – choć nie wprost – wskazuje, że istota zarzutów odnosi się do nieuwzględnienia przez sąd wniosku o rozłożenie zasądzonej należności na raty.

Jak wynika ze złożonego sprzeciwu pozwany wnioskował o rozłożenie świadczenia na miesięczne raty w wysokości po 100 zł

W realiach rozpoznawanej sprawy sąd pierwszej instancji miał podstawy uznać, że nie zachodziły przesłanki dla rozłożenia zasądzanego świadczenia na raty.

Zgodnie z przepisem art. 320 kpc rozłożyć świadczenie na raty można w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Z uwagi na fakt, że rozłożenie na raty wiąże się z określoną zmianą wielkości zobowiązania pozwanego (zmniejsza je w zakresie odsetkowym), rozważając zastosowanie przepisu art. 320 kpc nie można kierować się jedynie sytuacją materialną dłużnika, ale należy brać pod uwagę również interes wierzyciela.

Jednocześnie przyjmuje się w orzecznictwie, że rozłożenie na raty może mieć miejsce wtedy gdy w sprawie zostanie wykazane, że pozwany będzie w stanie realizować spłatę w ratach, że będzie dysponować środkami dla wykonania tak zmodyfikowanego obowiązku. Sąd Rejonowy uznał, że takiej pozytywnej prognozy nie ma. Oparł swój wniosek na tym, że pozwany ma jedynie niewielką rentę, bardzo niskie dochody z prac dorywczych oraz inne zobowiązania.

Sam pozwany wskazał, że ma jeszcze inne zobowiązania w bankach, że „sprawy znalazły się na wokandach sądowych”.

Słusznie sąd pierwszej instancji wskazał też, że nie bez znaczenia dla nieuwzględnienia wniosku o rozłożenie na raty pozostawała okoliczność, że pozwany w żaden sposób w toku trwającego procesu nie zmanifestował możliwości realizacji jakiegokolwiek spłaty zadłużenia. Zaprzestał całkowicie spłaty. Pozwany prócz gołosłownych twierdzeń wnioskujących o rozłożenie na raty po 100 zł miesięcznie nie wskazał żadnych okoliczności, które pozwoliłyby ocenić, że będzie w stanie rzeczywiście spłacać raty, że będzie dysponować środkami finansowymi. W istocie rzeczy – poza złożeniem potwierdzenia skierowania na leczenie uzdrowiskowe – nie udokumentował również w żaden sposób ani okoliczności odnoszących się do stanu zdrowia, ani wskazujących na ponoszenie wydatków na zakup leków.

Z tych względów apelacja jako pozbawiona podstaw – w oparciu o przepis art. 385 kpc – podlega oddaleniu.

Na zasadzie art. 102 kpc także w postępowaniu odwoławczym odstąpiono od obciążenia pozwanego kosztami. Pozwany złożył apelację, nie godząc się z nieuwzględnieniem jego wniosku o rozłożenie na raty. Był subiektywnie przekonany o swoich racjach. Z tego powodu – samej zasady odpowiedzialności przecież nie kwestionował – zważywszy również jego trudną sytuację życiową nie nałożono na niego obowiązku zwrotu kosztów zastępstwa procesowego powoda w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji.